CONSTANTIN GEORGE

POESII

2004

Ziua mă apără singurătatea
Iar noaptea neliniştea îmi este scut…

Giuseppe Ungaretti - Singurătate

Cuprins

Acasă 4	Iubesc 39	Prea melancolic 70
Adam către Eva 5	În jurul meu 40	Puncte 71
Aiureli 6	Înainte de… 41	Să lăsăm 72
A lucra 7	Înainte mergând 42	Să nu uit 73
Am luptat 8	În anotimpuri 43	Să uiţi 74
Am pierdut 9	Într-o minte 44	Sau poate 75
Am rătăcit 10	În visuri 45	Scrisoare 73
Am uitat 11	La capăt 45	Şi cerul 78
Am visat 12	La margini 47	Sunt aici 80
A ruginit 13	Legat 48	Sub cerul lumii 81
Ascuns 14	Lumea 49	Tablou 82
Asemenea 18	Manifest 51	Toamna 83
Aş fi putut 19	Marea 52	Toate 84
Atac 20	Masca 53	Trec 85
Autoportret 21	Mereu 54	Tu 86
Câinele 22	Noaptea 55	Tu eşti 87
Cimitir 23	Nocturnă 56	Tu nu vei fi 88
Când treci 24	Nopţile 57	Ultima noapte 90
Dacii 26	Noua melancolie 58	Uneori 92
Doar timpul 27	Nu 59	Valea dintre ape 93
21 28	Nu tu… 60	Viaţa poetică 94
Dumnezeilor 29	Nu am 61	Voi dormi 95
Este o lume 31	Nu eşti 62	Zeiţa 96
E o ruşine 32	O oboseală	Zeul 97
Eu 33	seculară 63	
Femei 34	Pace 65	
Grabeşte înaintarea 35	Pădurea 66	
Grădina furată de	Paşii 67	
paşi 36	Pe aici 68	
Imposibila dorinţă 38	Pentru tine 69	

Acasă

Într-o noapte am uitat
Gardul de scândura verde
Și tombacul de la clanţa uşii,
Pentru a nu ştiu câta oară
Am plecat deodată de-acasă.

Pentru cine rămâne
Chinul şi adevărul,
Căci fără pricină
Peste văi se întunecă zarea?!

Un uriaş de-ar fi
Să apropie zările,
Patru ceasuri din an
Să mai fim împreună.

Adam către Eva

Înţelegerea s-a făcut
Acolo, sub pomi.

curgătoarea ta viaţă
atunci începea

şi nu era nimeni
care să te vadă,
doar gândul de târa
mişcând cu vertebrele ceaţa…

Aiureli

Aiureli, o, frate,
O, frate al seminţiilor mele,
Al drumurilor mele neumblate,
Fără bătăi de inimă!

Te-am aşteptat la capăt,
Pe-o piatră,
Cu oboseala în ochi
Şi dorinţa încolo,

Aiureli, o, frate, aiureli;
Am îngheţat în anotimpul
Ce trece…

A lucra

A lucra, a muri singur,
A călători cu picioarele-n sânge,
A te lovi cu biciul beznei,
Al singurătăţii şi neputinţei sentimentale.

Iată magia acestei lumi în mişcare
O, desigur, batrâne, ai dreptate:
Totul se mişcă,
Se-ndepărtează de sine.

Ultimul gând este primul:
A lucra, a muri singur!

Am luptat

Am luptat cu timpul şi destrăbălarea,
Cu iubirea tras în furci de palisandru,
Cinchit sub salcâmi în ploi de rece toamnă
La adăpost de minciuni şi culcuşuri.

Să răzbaţi prin noroaie însângerate,
Călător al însinguratelor, udelor, dealuri.

La un colţ faţă-n faţă
Cu ura ce se naşte din vânt
Din neumblatele, uitate morminte.

Am pierdut

Am pierdut în secret
Cenuşa unui trecut imperiu.

Unde nu exişti, acolo sunt…

Un abur de veghe înnoptează

În vale.

Am rătăcit

Am rătăcit prin albe seraiuri
Şi le numesc din amintire
Schematice jocuri şi palide cercuri
Incolăcind pământul.

Deseori am urmat calea vechilor morţi
Cu ruşine, cu încredere, cu disperare.
Este un gest, o sintagmă aurită,
O poartă care răzbună trecerea.

Tu ai rămas.
Peste câmpii rumegă trenuri clipita
Mă ascund în mine
Urmărind teatrul şi mascarada,
Cortina ce cade
Acoperind inima, singura, moartea!

Am uitat

Am uitat orgoliul
Şi cinstea, setea de a fi
Şi a măsura cât un munte.

Din străină ţară
La drumuri străine
Mă mână un gând
Seară de seară.

Oricâte ceasuri
Am stat pe pământ
Niciodată
Setea n-a biruit moartea
Pentru că ea este totul.

Am visat

Am visat marea,
Oceanul, valuri
De marmuri
Rupând orizontul.

Miriade de ochi,
Luminile lor
Licărind în amurgul
Magnetic.

Dintre toţi culegeam
Floarea tristă
A buzelor tale;

Un incendiu
Fulgera lumi
Peste ceru-n cădere.

A ruginit

A rugint lumina-n vechi cristale,
În alte vremuri sparte-n întuneric
Și nimeni nu mai e în stare
Lipsit de pată să rămâna.

În cristalin lumina rugineşte;
Ajunge drumul înainte,
Cineva mă poartă
Numărându-mi paşii,
Îngustându-mi cărarea.

Ascuns

Cel mai bine este să stai în noapte
Copleşit de fiinţa ta, de complexitatea
Simplă de a trăi cu uşurinţa
Cu care apele curg.

Cand te iubesc uneori, o, oglindă, tu,
A revărsării mele înargintate,
Când te uit ca şi cum nimic
Nu s-ar fi întâmplat, eu,
Rămân acelaşi pe care nimeni
Nu-l vede, pe care nimeni
Nu poate să-l cunoască.

Că e uşor sau că e greu,
Asta niciodată n-ai să poţi s-o spui,
Chiar dacă ţi-ai da enorma silinţă
Pe care o ai, totul ar fi în zadar…

În zadar fuga înainte,
În zadar încerci să uiţi cine eşti,
Nu poţi opri ceea ce se cunoaşte,

Nu poţi lăsa ceea ce este!

Uneori mă apropii de liman
Şi îmi vine să cred ca am ajuns;
Fără să vreau scap strigătul învingătorului
Dar totdeauna numai pe jumătate.

Mă rog ţie şi numai ţie,
Nu mă uita aşa cum nici eu
Nu te uit niciodată altfel,
Niciodată într-un fel anume.

Îţi repet într-una, zarea
Mi se apropie de ochi
Cu dinţi de aur şi de spumă,
Urmează-mă azi, urmează-mă mâine
Şi vei vedea cât sunt de singur
Şi fără de vreo altă vină.

Depărtate rămân căile toate
Chiar dacă alerg în viteze
Ce oamenii nu le pot măsura;
Depărtate rămân zilele

Când eram mai bun
Şi mai drept şi mai
Departe de carne…

Pentru că nu ştiu ce-a fost ieri,
Ce este astăzi, ce va să fie mâine,
Mă las să dorm aşa cum e bine
Sau cum trebuie să fie

Şi reiau un pasaj
Ce de multe ori l-am trecut
Totdeauna fără vre-un succes anume
Pentru că aşa sunt
Şi aşa voi fi înainte sau înapoia mea,
A cuvintelor.

Depărtat mereu în asprele ţinuturi
Cu mari gânduri în spate,
Pe lungi altare, nemăsurate
Şi e bine când simţul perfid
Te înşeală şi te lasă să rămâi uşor
Pentru că acela eşti
Şi acela vei rămâne întotdeauna.

Ca un părinte al unor alte binecuvântări
Te aştept, ca pe ziua de mâine,
Vino, am pregătit lanţ de aur
Şi capă de purpură,
Leagă-mă şi du-mă
În altă parte.

Asemenea

Asemeni frunzelor ce anii le ard la rădăcină
În veşnică rătăcire,
Asemeni norilor
Cutreerători de neştiute drumuri,
Asemeni tuturor sunt dator
Cu un pas
În jungla prejudecăţilor deşarte
Şi nu mă asemăn cu cel părăsit
Odinioară în oglinda pâraielor
Sau în raza miilor de icoane
La răspântii.

Asemeni tuturor m-asemăn
Cu spinii, zilele, anii.

Aş fi putut

Aş fi putut să (-ţi) mai scriu
Despre atâtea şi atâtea,

Despre iepurii împuşcaţi de cu ziuă
Ori despre maşina de găurit cerul,
Despre cazacii morţi la Tighina.

Tu mi-ai spus: ... a …
Eu n-am zis nimic.

Valuri doar, apa
Peste aceeaşi ruşine;

Mă-ndoiesc că mă auzi
Când tac.

Tu mi-ai (fi) spus:
Valuri, apa doar
Peste aceeaşi ruşine!?

Atac

Există atâtea morţi
Într-o singură moarte,
(atât de singură de mii de milenii!)
există atâtea zări
într-o singură zare
(şi câte lumini au spart orizontul!).

Nu dormi fiu al ursoaicei (şi al pălămizii)
Nu dormi,
Vine noaptea pe scară.
(ascensoarele uriaşe s-au blocat de frică!).

Există atâtea morţi
Într-o singură moarte,
Există atâtea zări
Într-o singură zare…

Autoportret

Rătăcind printre ierburi
cu papucii lui Abu-Cassem
cărându-mi hrana
cea de toate zilele,
cu gândul la recea
mea cămilă
şi fierbinţii ei ochi
desenând eterne oaze
şi copita ei scurtând
piramida timpului,
cu mâinile în formă
de VE ca pentru
un zbor îndelung pregătit.

Câinele

Noaptea, te iubesc
Caci îmi place
Să stau, să ghicesc
Pe plaja înţesată
De lumini şi fosfor.

Albăstruie rămâne
Marea cu urma ta - umbra,
Lucind deasupra,
Un câine alergând
Înaintea morţilor.

Cimitir

E umbra ca un soare lucind pe banca verde,
Un semn de odihnă pentru patimi
Şi-atâtea înţelesuri ce mă cuprind!

Aici arde un timp din focul acestor planete,
În valuri iedera se sprijină, în salturi.

Ca să poţi sta ar trebui
Nimic să nu te mai supere,
Nici o nelinişte să nu te mai lege…

Când treci

Când treci migrează
Anii în secunde,
Eternitatea unui veac
În sunete aruncă
Această absurdă
Farsă a ţărânii.

Umbrele moi, catifelând
Geana dincolo,
Peste veghe,
Peste oboseala ce vine,
Umbrele moi
Mă-nconjoară

Te las cu o durere
Pe care nici glasul
Nu o poate cunoaște;
Marginea acestui timp
Este prea strâmbă
Mâine cu înca un trup
Mai lungă.
Odihnită şi în veci
Să rămâi, mamă!

Dacii

Un lucru foarte trist

25

îmi vine iar în minte
în sute, mii de ani, se poate
ca împotriva cui ori dinainte
noi să cădem în drum
ca vita sclavă?!

Voi, drumuri, vaduri ori coline
Voi, ce strigaţi cu glasul surd, fierbinte
de timpuri ce-au apus odată
de ce nu tresăriţi cu toţii
să scoateţi moşii din morminte?

Visaţi măcar, acum e ceasul,
nebunii urlă-n deal şi la răspântii
şi turmele nebune de nespaimă
alunecă în ochiul şi cătarea minţii.

Doar timpul

Vreau să ajung la pacea mea finală,

Să trăiesc ca un neam în depărtare crescândă
O durere pe care numai pacea o mai poate cunoaşte,
O trădare faţişă,
Un masacru furibund şi atroce.

Am visat împăraţi peste lumi absente
În noaptea cea mare,
Dornic de singurul loc la care mai pot visa.

Vreau să ajung la pacea mea finală,
La un proces intentat morţii ne-nchise
Pentru acei care mai luptă cu sine
Cu sălbatica zi ce ne mai rămâne.

21

Sunt bătrân

Bătrân cum n-am
să fiu niciodată!

Anul, seara,
Ora bătrâneţii
Se plimbă
Aiurea prin sânge.

Oh, rugina atâtor ani
Şi sufletul meu
Înainte de toate.

Dumnezeilor

Dumnezeilor, adunături de graiuri

Şi porunci înfricoşate,

mi-aţi dat steag,
lance şi lumină,
voi, flamuri, voi absurde
născociri deşarte.

Mai aduceţi un cer,
O ardoare ne-ntunecată
Şi zări nepătrunse-n
Virgine coline.

Pentru toate acestea,
Pentru ceasul cel de pe urmă
Iarăşi vă chem,

Moare în mine lumea,
Moare pentru totdeauna!

Pentru totdeauna
Voi fi singur
Purtat în lectica de aur
A gândului dus.

Peste totul ninge;
Lumina patinează pe faţă,
În ce grote mi-am îngropat anii,
Secunde în veci…

Este o lume

Este o lume care nu ştie,
Care nu aude,

Frământată de alcooluri
Şi de pretenţii de disperare.

Cel care încalecă ora şi anii
Nu se arată,
El este omul negru
De la nebănuita oră unu
Şi spaima copilărească
Ne învinge şi ne duce
Peste ruşine,
Peste erele tulburi,
Peste capcanele de lumină,
Prin corpul în căutare şi fierbinţeală.

E o ruşine

E o ruşine; descriptiv înainte
Te-am dat, în depărtare.

Sunt zări întunecându-ţi viaţa,
Sunt nopţi luminându-ţi chemarea.

Chiar aşa de rămân
Nu mai pot urca în zarea senină!

Cu aceste cuvinte te asemăn,
Trupul va arde pe neagra colină,

Doar aburul gol peste noapte,
De ce oare, de unde atâta vină?

Eu

Eu sunt oglinda;
Palid trupul tău

Sclipește-n inima rece.

Separând trecutul
De viitor, rămâi
Marginea grea
Peste care nu
Se mai poate trece.

Femei

Femei - absurde tăceri,
Cu braţul rotund,

cu sânii de ceaţa!

Licărind de foame
Prin erele scunde am trecut.

Vapori, semne de prezent,

Vezi, sângele în gânduri cum îngheaţă?!

Grabeşte înaintarea

Bat câmpii
cu graţie sau din instinct

aplecat peste pasul
ce mă duce,

nu chiar atât de trist
pe cât se pare...

Mai repede, puţin mai repede,

îmi îngheaţă sângele,

se pietrifică glasul.

Grădina furată de paşi

Când mă pierd prin
grădina furată

de paşi,

sub ochiul soarelui
cer sincer
vecin cu amurgul
şi dezintegrarea...

Când mă pierd prin
trupul meu
furat de rânceda,
limpede moarte

şi urc spre
ciocan şi spre
nicovală ca să aud
Tânguitoarele,
negrele clopote...

Când mă pierd
prin jungla
fierbinte de paşi
viaţa mea se
întretaie cu moartea

cu polenul florilor arse,

viaţa mea se întretaie
cu moartea
iar tu stai şi priveşti,
îţi alungi sufletul
cu ruina şi cu pasul
şi drumul te mişcă încet
tot mai departe...

Imposibila dorinţă

Am deschis o gradină
pentru plăceri
şi petreceri,

cetluită cu slăbiciuni
şi arderi neînsetate (neîncetate?).

M-aş bucura mult
să pot intra
s-o locuiesc îndeaproape;

sunt numai atât:
vameş la intrarea
în simţuri.

Iubesc

Iubesc dimineaţa când noaptea
Plânge şi se lasă aiurea purtată,
Zornăind verigile orelor.

E uşor să spui cât de înalt
Este cerul, cât de adâncă
În rărunchi răsună apa
Sau alte lucruri care nici
n-au visat această prezenţă…

Singur alcătuiesc drumuri
Ce pleacă din mine
Spre lume!

În jurul meu

Se adună în jur
negrele păsări,

cuminţi, ascuţite, bolnave.

Eu le privesc
aplecat înainte

și nu știu cum
timpul îmi scapă

când rămân golit
și mă-nchin
imaginii ce nu mai este.

Înainte de...

Voi fi; e destul

e devreme, noaptea
s-a sculat cu ziua în cap,

singură, nepăsătoare, ultima.

Înainte mergând

Te luminez; trupul meu
o torţă în tării,

o scânteie în taina neantului,

numai una,
dar o secundă orbitoare.

În anotimpuri

În anotimpuri, nu în ani,
Îmi leg speranţa,
O parte din viaţa
Unei aventuri trăite inconştient

Înmulţind un segment din natură.

Să te iubesc ca un stâlp putrezit
De dogoarea numelui tău
Şi dulceaţa unui trandafir
Ce n-are pereche, să ne rămână neamul!

Casă şi masă, căutând în umbra
Ingheţată peste inimi,
În peştera adâncă şi răsunătoare.

Într-o minte

Odihna şi umilinţa
Sunt chei ale lumii vecine,
Sunt salturi prin vremuri
Alături de ora ce vine.

Într-o minte nu încape totul,
Uneori crima-i totuna cu legea,
Cu singura noapte, întruna.

În visuri

În visurile tale, tată,
pierdute vorbe, limba ceea veche,
după perdele fumurii, în treacăt
de tine îmi aduc aminte.

Dezgrop în taină, taine ce le bănui,
subţiri cenuşi ce strălucesc la lună
la margini de poieni de-acuma
în iarba obosită se adună.

De vreau să strig
nu glasul mă opreşte
ci faţa norului zâmbind aiurea
în veacul de ruină, care creşte.

La capăt

Eram singur.

Departe acele lumini nu mai erau.

În spate poarta, înainte poarta…

La marginea drumului
Totul era singur.

Uitasem. Noaptea şi Ochii.

Tata murise.

Uitasem!

La margini

La marginile ţării te-aştept
Liniştit ca un banc de lumină.
Nu-mi spune că te mint,
Îmi bate şi mie inima,

Mai adânc şi mai profund
Sarea din sânge îmi dă
Gust şi plăcere.

Poate vrei lucruri frumoase
Sau un alt fel de-a mă duce-n uitate
Rotiri prin capcanele limbii;
Nu-ţi voi spune nimic
Pentru că aşa sunt,
De aceea nu cunosc umbra verde pe frunte.

Rămân un stâlp în deşert
Unde vine luna, îşi leagă ora
Şi mă plânge,
Albă, pe creştet.

Legat

M-am dezobişnuit să cred
Că se poate,
Faţa nu se mai întoarce
Pe drumul greu

Căci marginea este largă,
Înghite peste tot
Aproapele şi trecutul.

Legat nu de ani şi sentimente
Ci de masa amorfă
Ce doarme în vis
Întotdeauna am fost
Şi aşa voi rămâne.

Lumea

Trăiesc aievea clipele pustii
Zburătăcind alăturea prin ceaţă,

Peste canale, peste largi câmpii

Prin nunta-moarte
Preschimbată-n viaţă.

Și unde merg
Rostogolit în gol
În umbra rece
Călătorul doarme

Iar seceta acestor ore
Pleacă-n zbor
Alunecând în forme
Să mă toarne.

Nimic nu-i sigur,
Biruinţă nu-i

Nu-i nimeni
Care să mă cheme
Ci doar imagini zboară
Peste faţă, şui,

E prea târziu,
Ori prea devreme?

Manifest

Dintre atâtea nopţi
Între atâtea nopţi
Fără raţiuni călăuzitoare,
Felinar mi-e creierul,
Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Sub coroana acestui arbore
Vom dăinui!

Neîndoială; eu nu scriu poeme,
Eu conversez, dictez acele vechi sentimente
Din care (uneori) mai trăiesc.

Mode, blazoane, creioane
Lăsând forme de frumuseţe
La margini de câmpuri.

Mi-amintesc, nu e greu;
Sub coroana acestui arbore
Vom dăinui?!

Marea

Să mă întorc cumva de aş putea
La malurile-nalte să privesc
Cum spuma bate-n pietre vechi
Şi alge-n faţă umbre dau şi clipele nu se opresc.

Dar lutul, spune-mi, cine-ar vrea

Cu el să se asemene vreo-dată?!
Şi fără foc lumini în visuri cresc
La fel de-ncet cum bate gându-n poartă.

Ea vine, pleacă şi se-ntoarce iar,
Mirosuri, frunze, camere de seri
Peste întinsuri grele dansuri cântă
Prin răsărituri, asfinţit ajungi la zilele uitate ieri.

Masca

Te iubeam de pe ziduri,
Pacea lumina răufăcătoarea lună.

Pe acest motiv, o, cât de exporomantic
Mă alungi din pustie!

Mierea luceşte pe pietre,
Pe sandale şi suliţi
Se plimbă un zeu în balsamuri

O ardoare durează o zi
În câteva secunde.

Un an a trecut ducându-mi
Cu el orbirea.

Mereu

Tu vei fi poemul meu,
Literă, L, liră,
Absolutism al unui
Sentiment mare?!

Ma găsesc mereu

Mai însingurat
Şi mai slab,
Cu dureri înălţându-se-n ceruri.

O, tu, pur joc
Şi remember
Peste gene şi seri,

Peste câmpia mută
Şi singulară!

Ecou, foc de armă,
Clopot ce suie-n tării...

Noaptea

Ca sa visezi şi trupul tău să zboare,
Necunoscut, doar umbra rece stea
Şi fermecat de lunga adormire

Să-naintezi în ceaţă,
Să te pierzi.

Am aurit aceste vechi podoabe,
Fără cusur e noaptea
Care-noată-n vin,

La geam aceiaşi zori
S-arată;

să trec pe pod,
să mai revin?!

Nocturnă

Nocturnă, a timpului mort,
Alături semnul atârnând;
Tu moarte a mea
Cât de mult te iubesc,
Cât de mult!

Ca o mamă,

Sau ca altceva depărtat şi lin,
În abis de lumini trecute mă pierzi,
Faraon culcat peste axele lumii.

Departe, departe viitorul
Nici nu există,
Doar numai prezentul,
Doar numai absentul
Bate văile grele.

Nopţile

Nu am mai scris demult,
Casa am uitat-o în minte
Printre amintiri legate cu sfoară,
În jocuri schiloade, pline de iureş.

Ca să te uit mi-am uitat viaţa,
Mereu să am înainte trecutul,

Caci ce haină ar fi mai bună
Decât o copilarie fierbinte?!

La adăpostul atâtor începuturi,
Ezitând a ieşi înainte,
Ascultând bătaia din tâmple
Prevestind pentru toţi adevărul.

Noua melancolie

În vară am urcat la moscheie
Într-un miros de praf şi învechite haine.

Îmi sunau în urechi imaginare sentinţe
Pe negre marame, de parca tot deşertul
Era de pază la poarta tăriilor.

Și cine ar fi putut să nege
Că a te urma mereu
Nu-i (decât) tot o preacurvie,

Că drumul nu-i decât un mormânt
Obositor şi interminabil
Chiar dacă imaginaţia trage semnalul

Și realitatea pozează
Ca o cortină de purpură
Pe faţa acestui spectacol.

Nu

Nu este toamna
Singurătatea unui timp bun.

Nu există;
Iată deci scrisul meu
Altfel în indiferenţă.

Nu tu...

Nu tu, ci altul,
unde spaţiul devine
mai îngust decât pasul

iar cu palma acoperi
Faţa lumii

ca lacrima

să nu se mai vadă.

Nu am

Nu am acele cuvinte,
Şlefuiesc doar pietre
Purtate din gură în gură,
Amestecate şi îngropate
Laolaltă cu trupurile îngheţate.

Inerte aceste lumi
Prin care umblu.

Nici o amintire nu rezistă.

Tu mori, zeule, tu mori,
Moare sângele tău
În arbori şi dincolo,
În dealuri.

Nu eşti

Nu eşti decât un punct
Viaţa mea uitată-n orgolii,
Ceea ce pot să-ţi spun
Este că adesea uit cine sunt
Şi totul, necunoscut trece.

O oboseală seculară

Urcă în mine

fotosinteza morţii
când stau şi ascult

sub inverşii
fagi spânzuraţi
la marginea

Lumii...

Moştenind zăbava
atâtor trupuri
ca pe un
avut împlinit,

Stau
fara a simţi
în vre-un fel mişcarea

şi inima mi se
lipeşte de coaste
Eliberându-mă.

Pace

Pace vouă, celor care
Duceţi odihna pe braţe
Şi fără încetare uitaţi
Cine sunteţi şi noaptea
Vă poartă înainte
Tot mai departe, tot mai departe.

Pace vouă, acelora care
Ung osia lumii cu sângele şi somnul,

Vouă acelora care nu aveţi
Un nume sunător
Ca un cristal bun,
Ci doar o luntre cu glas
Ce nu se mai întoarce,
Care nu mai doare niciodată.

Pace şi linişte numai vouă,

ACELORA…

Pădurea

Am adormit la capul tău un timp
Cu fruntea sprijinită de secure
În dinţii încleştaţi strângând
Clipita verde, tremurând uşure.

Voiam să strig, să-ţi amintesc că sunt
Al tău cum ai fi vrut desigur,
Cu murmur încâlcit şi strâmb
Întârziat în toamnă şi în friguri.

N-ai zis nimic sau poate ca tu ai…
Nu-mi amintesc, voiam ceva atunci?!
Ma liberează, tata, tu, ce ştii
De câte ori mă văd în ochii tăi adânci!

Paşii

Un singur purtător de anotimpuri,
Un arbore,
Inelele în noapte s-or topi
În anii măcinaţi de sete
Şi lungă noaptea nu va fi!

Nu vor mai fi
Nici ură, nici minciună
Şi moartea fără-un trup
Va hoinări.

Pe aici

Pe aici a trecut drumul;
Oi colorate, cu lână
Ţepoasă şi rece.

Cu bastonul de mică,
De cuarţ, mamă,
Prea bună mamă,
Cu bastonul de ivoriu!

Pe aici a trecut drumul;

Oi colorate,
Cu lână ţepoasă
Şi rece.

Pentru tine

Pentru tine. Să scriu aş vrea
Cuvinte de noroc şi de înălţare.

Iată scad în viitor
Cerinţe ce nu mai sunt de iubire.

Patinând în formă albastră. În rotocol.

Înguste lumini. Se lucrează!!!

Prea melancolic

Prea melancolic
în ziua aceea, prea flămând
şi setea-n picioare
pârâind ca iasca.

O scânteie ajunge
ca noaptea
să mistuie totul,
viaţa mea pâlpâind
în inima unei flăcări.

Puncte

Moartea luceşte ca stelele,
Dinţii ei înnegresc bolta.

Pe faţa cui se lipeşte somnul?

Oh, ce peşte uriaş
Doarme în inimi!?

E adânc drumul
Şi atât de înaltă ora…

Pentru cine să cânţi,
Nu mai ai pentru ce plânge.

Greu să ajungi
Mereu mai aproape…

Să lăsăm

Să lăsăm morile
Să macine vântul,

Ispita ce vine şi alunecă
Printre gânduri,
Un şarpe peste metereze.

Sună noaptea peste ore de ciumă,
Buzele tale se rup,
O rugăciune răsună!

Doar un lucru mai rămâne întreg,
Peste parada disperării,

Un cer răsucit în adâncuri…

Să nu uit

Să nu uit
mi-am dictat în tăcere,
Să nu uit,
Anii să nu mi-i uit.

Accident voit
E acest timp,
Doamne, plin de plăgi
Şi dureri înverşunate.

Căutând scăparea
Şi liniştea
Şi binecuvântarea voastră,
Căutând în grabă un adăpost.

Vine grindina rece,
Intră, căci vine!

Să uiţi

Să uiţi şi asta (nu) se poate,
Dar cine se-ntoarce?

Departe e sânul mamei
Undeva la marginea anilor
Contopindu-se în aura
Umbrelor alungite peste
Lacrimi şi strigăte.

Nici o voinţă

Nu poate cuprinde
Foşnetul sângelui.
Doar noaptea de veghe
În el mai adoarme.

Sau poate

Sau poate c-am uitat că nimeni
Nu mai simte şi norii-s limpezi
Şi destul de sus, împrăştiaţi
Între stele.

Ca un vis este viaţa,
Ca un simplu atac în arenă,
O lucrare nespus de lung de absurdă.

Strălucitoare poteci de ruşine,

De lumină, peste creste-am trecut:

Te iubesc, nu uita o secundă,
O clipită un ceas, nu uita!

Scrisoare

Am luat o parte din tine,
Ca un Deus ex machina:
Trei poeţi din Tang,
Primii poeţi persani şi pe alţii…

Este un jaf lângă drumul mare
Spunea femeia!

Acum îţi dau dreptate,
Asta pentru ca numai

Aşa pot să rezist,

E ca şi cum aş vorbi cu tine,
Cu sângele nostru
Care miroase a ducă,

Orice am spune,
Zilele noastre cele bune
Au fost.

Ceea ce mai rămâne
E durerea unei unghii
Strivite de roată.

Şi cerul

Şi cerul era
O oglindă nemarginită
Unde trupul şi gândul
Se aseamănă
Şi uneori se visează.

Se visează la marginea serii,
Pe bănci unghiulare
În scunda tristeţe,
Sânge arată pe buze (paharnicul)

În anotimp, toamna.

În anotimp, toamna,
Tu te ascunzi în ciorchinii
Cei mai dulci,
Tristeţe lungă şi amară.

Lungă şi amară a fost ziua,
Noaptea va fi la fel,
Oricât te-aş iubi
Teama se urcă în sânge
Şi mama mă naşte
Mai singur ca oricând.

Cine eşti tu femeie?

Cerul era o oglindă
Care visează la marginea serii;
In anotimp, toamna
Lungă şi amară a fost ziua.

Sunt aici

Sunt aici; acest ţinut
De lucruri, ocolind
Zilnic acelaşi traect.

Mama, tata, chiar tu,
Voi rămâneţi măsura
Obişnuinţei mele.

Trecător. Un gând.

Sunt aici în acest ţinut

Ocolind mereu
Acelaşi traect.

Sub cerul lumii

Sub cerul lumii ce-mi revine
Susceptibil de a învaţa oriunde se mai poate
Și uituc mai ales întru-totul
Visând ca o noapte să-nfrunzească deşertul.

A birui în sentinţa cea bună
Cu bucurie trezind
În urechi martirajul ascunsei fanfare
La oră din zi şi din noapte
Cu muzica ta, sângele.

Tablou

Cade în lanuri piază rea,
În culmea fericită, deşartă.

Nu oriunde să vii!

Iarba adoarme la primul gând.

Eu ştiu. Cine vrea nu se întoarce niciodată.

Singur. La orizont explozii pe dealuri,

Luna doarme departe…

Toamna

Toamna trupul
Visează uriaşa criptă,
Lacuri de linişti
Plutesc nestingherit
În larma daurită
A veacului.

Toate

Toate s-au copt:
Ţâţele acestor dealuri rotunde,
Amărăciunea şi dulceaţa
Şi toate, toate, s-au copt.

În pieptul lungilor ziduri,
La marginea minţilor treze
Bâjbâie noaptea
În papuci de pâslă.

Este un secol, acolo, în vale,

Şi marea de prund
s-aude zornăind în castele!

Trec

Trec peste slabe grădini
Vagi absoluturi în uriaşe zale;
O, voi monumente, voi eroi
Şi masacratele voastre glorii!

Fără existenţe, fără alai.

Şi cum am mai putea?

Am mai putea (noi) oare?

Tu

Tu eşti un zeu,
Sau un nimic mai mare
Pe măsura abisurilor tale,
La cheremul atâtor istorii întunecate.

Va veni o zi
Şi asta pentru ca numai una
Ne-ntreruptă avem,

Va veni, aidoma cu ziua maicii tale,
Va lumina sămânţa din nisipuri

Iar pacea un cântec va fi
Şi noi bâjbâind ca surzii vom plânge.

Tu eşti

Tu eşti femeia,
Totul este în tine
Şi ochii vii şi drumul lung.

Amare ţărmuri străbat
Ce drumuri repet
Cu mintea-necată în gânduri?

A gândi cu un verb
Răsturnat în cenuşă,

A dormi, un mort
Sub lumea imensă.

Tu nu vei fi

Tu nu vei fi decât
O vară închisă în limba
Unui clopot,
Trăind în cinstea
Unei amintiri,
Cu mintea bolnavă,
Cu sufletul mare.

Tu nu vei fi,
Va rămâne o veghe
În câmpuri, pe dealuri,

În pielea roşcată
A vântului îţi vor
Dormi fruntea şi glasul.

O secunda îmi va bate
În tâmple,
Tu nu vei fi;

O scânteie
Va lumina
Taina de veci a neantului.

Ultima noapte

Peste nopţile acestui secol
Vor rămâne margini de cenuşă
Şi lumini în vasta sală,
Vasta singurătate.

Este noaptea cea de pe urmă
Şi mama învie din ochi,
Din jilţuri şi cămări.

Fantastice săli goale
Într-o cetate de ruină şi moarte

Peste un popor fantomă
Plin de nemulţumiri şi avanturi.

Numai tu, ultimul sânge
Gâlgâind în suflarea celui mai
Mai rău crivăţ şi lumina îndepărtatelor faruri.

O, romantism, chei ruginite
Încuietorile-s sparte,
Morţi cu fast şi fără înălţare,
Uriaşi cu bărbi răstignite şi arse.

Uneori

Uneori mi-e teamă de ţinutul prin care trec
Adulmecând aerul ca o fiară prigonită
De înspăimântătoare aduceri aminte…

Să te simţi mereu ca o umbră
Sub un uriaş arbore
Amintindu-ţi că ai uitat
Sa-ţi iei pâinea
Ori să închizi foamea într-un sipet
Acolo unde numai frica
Şi zeii ei mai pot dormi

În voia cea bună.

Valea dintre ape

Altfel; unde imaginaţia
mea estompează totul,

unde definitiv rămâi
în doua picioare,

cu masca verde,
obişnuita şi bătrânească.

Uitând te adaugi
în totul

privind cum ochii se lasă:

O ceaţă de sticlă
alungându-te, depărtându-te.

Viaţa poetica

Tu eşti un semn,
Un răspuns al singurătăţii mele,
Nu iambi ori trohei
Sau uşoara muzică
A unor bătrâne rime.

Tu eşti un organ
Trecut în rampa
De aur a amintirii.

Nu singur, ci ca mine,

Cu mine frate şi mamă
Ori femeia ce te iubeşte.

Tu eşti un semn,
Un organ,
Un răspuns al singurătăţii mele.

Voi dormi

Voi dormi, ochii vor pândi tavanul.
Voi dormi în cenuşa fierbinte,
Ochii reci vor pândi albul, tavanul.

Acolo colonade în spumă
Vor arginta munţii.
Ce lecţii banale, ore aprinse
În reflexele verii!?

Peste toate acele clipe
Peste umbre,

Voi dormi…

Ochii reci vor pândi albul, tavanul.

Zeiţa

Mamă a mea, de când eşti
Mamă de lut, de lut ars
Mută şi cuminte!?

Genunchii tăi mă leagănă ziua,
Ziua şi noaptea!

Zeul

Gestul acestei lumi,
Scârbă universală,
Alături de scârba mea pentru tine
Zeu dominator peste întreaga vale.

Între ape te-am aşezat,
Schiptrul acestei puteri neabătute
Peste larma din depărtare vei fi;

Alături vor dormi ceasul de truda,
Clipa împrăştiată în sângele

Ce poartă otrava şi sensul rău.

Ai ajuns semnul degetului tău,
Scârba nobleţei tale; te-am aşezat
Zeu peste întreaga vale,

Eliberează-mă, sparge zidul
Acestei culmi întunecate!